

Tweede druk 2026

ISBN hardcover 978 90 00 40848 1

ISBN paperback 978 90 00 37840 1

ISBN e-book 978 90 00 37841 8

NUR 334/285

© 2026 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *A Court of Splintered Harmony*

oorspronkelijke uitgave © 2026 Bloomsbury Publishing Inc., New York

www.loveandlorebooks.nl

www.sarahjmaas.com

tekst © 2026 Sarah J. Maas

tekst bonushoofdstukken © 2021 Sarah J. Maas

vertaling Hannalore Daudeij & Joyce Sengers-Bekkers

kaart Virginia Allyn © Bloomsbury Publishing Inc., 2026

omslagontwerp © Patti Ratchford

omslagbeeld Happypets

omslagbelettering Marieke Oele

zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Josh, Taran, Sloane, Annie en Scarlet

– ik hou van jullie.

En voor Maura Wogan

– bedankt dat je deze wereld voor me terug hebt gehaald.

P R E L U D E

Er zat een ruimte, niet veel groter dan een cel, ver onder zijn vaders in mist gehulde kasteel.

Het was zijn kamer, zijn hók, zoals zijn oudere broers spottend zeiden, en hij mocht maar één keer per dag naar buiten, de koude, vochtige lucht in om de zang van de woeste, door de wind gegeselde bergen in te ademen en, als hij geluk had, een vleugje zonlicht op zijn wangen te voelen.

Zijn moeder mocht niet in het hok komen. Haar bezoekjes werden beperkt tot eens per week. Dan aten ze een gezamenlijk, klein ontbijt in haar eigen kleine kamer vele verdiepingen boven die van hem. Een uur, meer kregen ze niet. Hij droeg de dienbladen zelf naar boven zodat zij niets hoefde te tillen, zodat haar te dunne, overwerkte handen niet meer pijn hoefden te doen dan nodig.

Niet dat zijn handen er beter aan toe waren. Niet na wat zijn halfbroers hem drie jaar geleden hadden aangedaan. Hij ging ervan uit dat het drie jaar geleden was... tijd had hierbeneden geen betekenis, hij kon het alleen meten aan hoe groot zijn vleugels begonnen te worden. Dat ze nu aan beide kanten van de cel langs de muur streken als hij ze volledig uitstreekte.

Er waren nachten waarin hij schreeuwend wakker werd, ervan overtuigd dat zijn handen nog altijd in brand stonden, zijn huid smolt... en dan beseftte hij dat er alleen maar dikke, lelijke littekens over waren gebleven.

Hij was zo jong geweest dat zijn vleugels nauwelijks de helft van de ruimte hadden gevuld.

Hij herinnerde zich nog maar flarden. Het gelach terwijl ze zijn handen insmeerden met olie. De doodsangst toen hij de brandende vuurkorven zag,

de sissende kolen die zelfs aan de andere kant van de kamer nog te horen waren. De diepe angst in zijn botten toen hij zich realiseerde dat hij niets kon doen om te voorkomen dat ze zijn met olie besmeurde handen in het vuur zouden steken. De hitte van dat vuur dat zijn gespannen vingers bereikte nog voordat ze in het vuur werden geduwd en de verbijstering dat hij in eerste instantie niets voelde. Dat was het laatste, dat hij heel even níets voelde.

En daarna een pijn die zo allesomvattend was dat het hem zwart voor ogen werd.

Hij was wakker geworden in de armen van zijn huilende moeder. Hij lag op haar schoot met zulke pijn in zijn handen, in zijn vingers, dat de allerkleinste beweging er al voor zorgde dat hij weer het bewustzijn verloor. En zo ging het een tijdlang: flarden bewustzijn, een golf van pijn en daarna niets.

Misschien hielden de schaduwen hem wel onder zeil, verborgen in hun duistere omhelzing. Misschien was het een gunst. Maar toen hij uiteindelijk wakker was geworden en gebleven, zag hij dat zijn handen waren veranderd. Ze hadden dezelfde vorm, maar er was nieuw vlees over de brandwonden gegroeid. Waar zijn handen ooit glad waren geweest, was de huid nu glanzend, ruw en stug.

Vlak daarna hadden ze hem terug in het hok gegoooid. En net als voorheen mocht zijn moeder hem niet verzorgen. Niet troosten.

Hij wist waarom zijn moeder een groot deel van de tijd ergens anders verbleef. Waarom er een smalle, discrete trap aan het einde van de hal naar de bovenste verdiepingen liep, waar zijn vader woonde.

Zijn halfbroers zorgden dat hij het nooit vergat.

Hoerenzoon. Op een dag neuken wij je moeder ook.

Hun eigen moeder had hem hoogstpersoonlijk hier opgesloten toen hij voor het eerst wraak had genomen voor die opmerking. De tweede keer hadden ze zijn handen onherkenbaar verbrand.

Dus bleef hij alleen achter, met zijn schaduwen als enige gezelschap, luisierend naar het zachte gefluit van de wind die soms tot diep onder de berg doordrong. Hij strekte zijn vleugels zo vaak uit als hij maar kon, deed oefeningen die hij zijn vaders soldaten had zien doen op de binnenplaats.

Hij leerde het allemaal, sloeg de details in zich op die hij waarnam in dat ene uur dat hij naar buiten mocht. Hoe de krijgers zich bewogen, hoe ze hun dolken vasthielden, hoe ze stonden, hoe ze zonder aanloopje wegvlogen.

Hij had nog nooit gevlogen. Geen enkele keer.

Zijn halfbroers dreven ook daarom de spot met hem. Maar hij oefende zoveel mogelijk in zijn hok. Zijn handen bleken normaal te functioneren toen ze eenmaal waren genezen, al waren ze gedurende de eerste paar maanden wat stijfjes. Soms deden ze pijn, maar hij kon ze al snel weer volledig gebruiken. Dus trainde hij. En trainde hij.

Hij was een Illyriër. Hij kon niet anders.

Daar herinnerde zijn moeder hem regelmatig aan, fluisterde het hem in zodat de kamermeisjes met het scherpe gehoor haar niet hoorden, de woorden niet konden doorgeven aan hun opvliegende vrouwe.

Je bent een Illyriër, Azriel. De wind zingt in je bloed. Ze kunnen je niet intomen. Ze kunnen je niet breken. Ze sluiten je op omdat ze bang voor je zijn.

Soms vergat hij zijn naam, totdat hij hem van de lippen van zijn moeder hoorde. *Waarom?* had hij aan haar gevraagd, telkens weer. *Waarom zijn ze bang voor me? Waarom haten ze me?*

Dan kuste ze hem op zijn voorhoofd, een keer, twee keer. *Omdat je anders bent. Ze voelen het allemaal, vanaf het moment dat je werd geboren. Op een dag zul je hen laten zien dat het iets prachtigs is.*

In zijn jongere jaren had hij er niets van begrepen. Maar naarmate de jaren verstreken, wist Azriel dat ze gelijk had.

De schaduwen in zijn hok, zijn cël, waren zijn vrienden geworden. Ze hadden allemaal hun eigen verhaal, hun eigen verslag van wat er boven in het kasteel gebeurde.

Hij vertrouwde nog het meest op de wind, die verhalen meevoerde van de wereld buiten het kasteel. Van open velden waar de zon de wilde bloemen in een goudkleurig licht deed baden, van stromende rivieren die door de bergen naar beneden stortten, een jongen met violette ogen, ongeveer van zijn leeftijd, die de hele wereld in beweging leek te brengen, een jongen met vleugels. Nog een Illyriër, die een bestaan probeerde op te bouwen uit de modder en sneeuw, ver hier vandaan, en van haar. Een meisje met gouden haren, prachtig en helder, gehuld in een duisternis die vergelijkbaar was met de zijne, opgesloten in een stad onder een berg, dromend van de open lucht.

Maar ze waren ver weg, zo onbereikbaar als de maan.

Dus hielden de schaduwen en de wind hem gezelschap. Schaduwen en wind en steen. Azriel leerde de stille, rommelende taal van de stenen om hem heen, leerde hoe die de stemmen van boven opvingen.

Zo kwam hij erachter dat zijn halfbroers volwassen waren geworden. Wat hun plannen waren voor zijn moeder. Dat had niets met haar te maken, maar juist alles met hem. Maar ze zouden haar pijn doen en ermee wegkomen, om het hem vervolgens in te wrijven.

De stenen waarschuwden Azriel toen ze midden in de nacht hun kamers verlieten.

Dankzij zijn zelfopgelegde training wist hij hoe hij zijn celdeur moest vernietigen.

De schaduwen leidden hem, onttrokken hem aan het zicht terwijl hij door de gangen rende.

En de wind leerde hem hoe hij het geschreeuw van zijn halfbroers tot een

minimum moest beperken toen hij ze vlak voor zijn moeders deur afsneed, toen hij zijn vuisten en zijn krachten en zijn tanden op hen losliet, zichzelf op hen losliet, meer beest dan man.

De kamermeisjes met het scherpe gehoor hoorden het en sloegen meteen alarm.

Er waren drie volwassen Illyrische krijgers nodig om Azriel van zijn oudste halfbroer te trekken. De andere was al bewusteloos. En Azriel was nog altijd aan het grommen, sloeg wild om zich heen in hun grip, toen zijn vader aankwam met zijn vrouw aan zijn zijde, en de situatie in zich opnam. De deur waar ze voor stonden, en Azriels moeder die bevend en met grote ogen in de opening stond, haar vleugels pijnlijk strak opgevouwen van pure onderdanigheid.

Je vader riekt naar alcohol, fluisterden zijn schaduwen, waarmee ze Azriel lieten ontwaken uit zijn razernij. *En diepe slaap. Zijn vrouw wordt omhuld door angst en woede. Je moeder kent alleen angst, en wanhoop.*

De schaduwen praatten niet per se, maar hij had geleerd de beelden die ze hem lieten zien te interpreteren als woorden, zinnen. Net zoals hij gedurende die waardevolle uren met zijn moeder had geleerd te lezen en schrijven. Zijn moeder, die boeken en alle papierresten en houtskool die ze maar kon vinden in haar kamer had verstoep.

Zijn vaders verwende, harteloze vrouw gilde terwijl ze naar haar geliefde zoons toe rende, hun namen prevelde, hun hatelijke gezichten streelde. De gene die nog bij bewustzijn was, snikte en jammerde.

Hun breedgeschouderde vader torende boven Azriel uit, zijn vleugels zo groot dat ze al het licht leken tegen te houden. Vleugels zo donker als zijn haar, dat momenteel naar achteren gebonden zat, uit zijn harde gezicht. Hij bestudeerde zijn zoon met enigszins melkachtige groenbruine ogen terwijl zijn onderbevelhebber de jongen zo hard in zijn nek greep dat hij er blauwe plekken aan over zou houden.

‘Verlam hem niet, coupeer hem niet, snijd hem niet,’ smeekte Azriels moeder keer op keer. Ze viel op haar knieën en kroop naar zijn vader toe. Haar gebroken vleugels sleepten over de vloer.

Zijn vader negeerde haar en concentreerde zich volledig op Azriel. ‘Hoe ben je ontsnapt?’ Zijn stem was hard als graniet. Onbuigzaam.

Azriel snoof de bloedprop op die in zijn neus zat. ‘De schaduwen en wind en stenen hebben me verteld hoe het moet.’

De krijgers grinnikten, de adem van de onderbevelhebber van zijn vader was een warm duwtje in zijn nek toen hij met hen meelachte. Zijn vader bleef hem aanstaren en verroerde zich niet.

‘Dwaas,’ sneerde zijn vaders oudste zoon tegen Azriel vanuit de veilige haven die zijn moeders armen vormden.

Hij voelde de schaamte door hem heen trekken. Een seconde lang wenste Azriel dat hij zich kon terugtrekken in de stenen en de duisternis. Hij wilde dat hij de schaduwen in kon stappen, zodat die hem konden omhullen en verbergen, en dat hij hen nooit meer hoefde te zien.

Dus dat deed hij.

Het ene moment werd hij nog op zijn plaats gehouden door zijn vaders commandant.

Het volgende trok er een duisternis over zijn zicht. Hij kon nog steeds zien, maar alsof hij door een dunne, zwarte sluier keek. Eén stap en hij had zich bevrijd uit de greep van de man. Toen hij naar zijn eigen handen keek, zag hij...

Niets. Ze waren verdwenen. Hij zag alleen schaduw.

De commandant deinsde met een schreeuw achteruit. ‘De bastaard stond hier net nog!’

Azriels vader speurde het vertrek af. Er schoot een emotie door zijn ogen die de spinnenwebben van alcohol en slaap uit zijn ogen verdreef en die verdacht veel op angst leek. En op dat moment wist Azriel dat hij helemaal was verdwenen, verborgen in een dun strookje schaduw dat zo diep was dat niemand hem zou vinden.

‘Waar is hij gebleven?’ schreeuwde zijn vaders vrouw.

Haar scherpe stem zorgde ervoor dat Azriel in beweging kwam. De schaduwachtige sluier huiverde en viel weg. Hij stond weer in het felle licht en moest ertegen knipperen. Wat er ook was gebeurd, hij was weer zichtbaar, of had zijn mantel van schaduwen afgelegd.

We zijn er, fluisterden de schaduwen in zijn oor. *We zijn er altijd.*

Verstop me nog eens, fluisterde hij terug. Zijn eigen moeder had een hand op haar hart gelegd. De schaduwen kronkelden om hem heen, de wereld werd duisterder. Zijn lichaam verdween. Hij voelde het nog altijd, kon het ook gebruiken, maar hij wist dat niemand hem kon zien.

De vrouw van zijn vader gilde: ‘Demon!’

Dat woord smet hem terug het licht in, de schaduwen glipten weg. Het licht van de fakkels en de ijskoude gang kwamen terug.

‘Schaduwzanger,’ fluisterde een krijger verderop in de gang.

Azriel wist niet wat dat betekende, had het woord nog nooit op de binnenplaats of de wind gehoord. Hij keek naar zijn beschadigde handen. Er kringelde een sliertje schaduw om zijn vingers. *Waarom nu?*

Om een kans te grijpen, antwoordden de schaduwen.

Hij realiseerde zich dat hij met een schuin hoofd naar hen stond te luisteren, alsof ze een gesprek voerden. Dat realiseerde hij zich alleen maar omdat de angst op zijn vaders wrede gezicht veranderde in een ijskoude sluwheid.